ОБРАЗЦОВО НАР. Ч-ЩЕ „Г. ДИМИТРОВ"-Плевен БИБЛИОТЕКА

Год. I. Плѣвенъ, 8 ноември 1907 год. Брой 1

ПРАВДА

Независимъ общественъ вѣстникъ

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО.

Издателъ — *Н. Бобевъ.*

Писма, пари и др. се адресиратъ:
Адм[illegible]ция в. „Правда" — Плѣвенъ

Абонам[illegible]лева годишно. — За странс[illegible]

— [illegible]ой 10 стотинки —

[illegible]бявления споразумение.

Редакцията на в. „Правда" съобщава на всички свои познати и приятели, че появата на в. „Правда" е като продължение на в. „Утро". И като тъй вѣстника ще се изпраща на абонатитѣ на „Утро" на общо основание. Дължимъ да съобщимъ, че в. „Утро" спрѣ по рано защото нѣмаше издатель, какъвто изискваха допълненията къмъ закона за печата отъ т. г.

При това умоляваме всички ония Г. Г., които не би желали да получаватъ вѣстника ни да ни го повърнатъ веднага, иначе, ония на които ще пратимъ слѣдниятъ брой, ще ги считаме за абонати.

Редакцията.

ЧАСТНИ УРОЦИ

по французски езикъ дава учитель по тоя езикъ въ мѫжката прогимназия тукъ.

Сгорозумение чрѣзъ редакцията.

КНИЖЕНЪ МАГАЗИНЪ и ПЕЧАТНИЦА „НАДЕЖДА"

ул. Александровска.

Магазина е снабденъ съ голѣмъ изборъ отъ музикални инструменти и принадлежноститѣ имъ.

Цигулки, Китари, Мандолини — Отъ най реномирани фабрики

I-во ккчествени (италиянски) струни.

Ноти за всѣкакви инструменти. Книги за прочитъ. Бои и принадлежности за рисуване.

Сава Печеняковъ

Адвокатъ

прѣмѣсти писалището си въ двора на Окрѫжния Сѫдъ. 1—3

ИЗЛЕЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЪ

Коментаръ върху Търговския законъ

въ двѣ части

отъ

Ив. С. Тишевъ (юристъ).

Одобренъ отъ Министерството на Правосѫдието съ окрѫжни подъ №№ 612 и 9034 отъ 1д/I и 19/VIII 1906 год.

Цѣна: I часть — 4 л.; за II часть — 3 л.

На книжаритѣ се прави 20% отстѫпъ.

Порѫчкитѣ се изпращатъ до книжния магазинъ на печатница „Надежда" въ гр. Плѣвенъ и се испълняватъ само въ редъ и наложенъ платежъ.

Молимъ всички редакции до които изпращаме вѣстника си да изпращатъ и тѣ въ замѣна своитѣ.

Правда!

Не само за общочовѣшката, за тъй наречената социална правда ще бѫде нашата дума. А най-вече за тежко наранената *българска правда* издигаме ние своя гласъ. Кѫдѣ е хубавата, милата, скѫпоцѣнната правда? Кѫдѣ е свѣтицата на нашия народъ, за която той съ вѣкове се е борилъ, въ която се е клелъ, която е носилъ близко до своето сърдце? Гдѣ е ясниятъ, лѫчезаренъ ликъ на свѣтата правда, за която Левски овисна на бѣсилката, за която храбриятъ Ботевъ биде пронизанъ съ куршумъ въ юнашко чело?...

Кѫдѣ си ти, о народна правдо, обкичена съ лаврови вѣнци отъ рускитѣ и български дружини, посѣяли съ кърви и кости родни полета и долини при Плѣвенъ и Шипка?... — О, *потѫкана* си ти отъ свои изроди-чада! *Сгазена* си подъ мръснитѣ крака на недостойни синове. *Омърсена* си отъ отровнитѣ уста на народни измѣници. На кръстъ *си разпната* отъ алчни за злато народни обирачи. Въ вериги сѫ *обковани* твоитѣ дѣвствени нозѣ. Въ синжири сѫ *обвързани* твоитѣ дѣйни рѫцѣ. Твоитѣ уста сѫ запушени отъ юмрука на разбойника, за да не могатъ да произнасятъ чаровнитѣ слова на истината и правдата...

Твоята мисъль, твоятъ умъ, о трудолюбиви, ала още простъ, народе, сѫ поднесени жертва прѣдъ черния олтаръ на властника негоденъ, който отъ четири години те души и прѣспива, обира и убива, о народе!...

Най-демократична конституция имаме ние, и най-свободолюбиви закони имахме до скоро... Гордѣхме се ние — Българитѣ — съ множество просвѣтителни — държавни, общински и частни — институции. Уви отъ 2 — 3 години насамъ всичко е погребено! Университетъ съ кофаръ на врагата и жандари край портата му... Професори обидени, морално малтретирани... Народнитѣ учители изгонени, най-брутално изхвърлени отъ любимото поприще, или най-малко разкарвани не мили — не драги по далечни крайща на майката родина... Особно градоветѣ си пострадаха: най-добритѣ учителски сили най-хамалски бидоха изгонени, а на тѣхно мѣсто се докараха некадърници, хорица-слуги, чабукчии на стамболовскитѣ бюра... Свободата на убѣждението биде потѫпкана. Свободата на събранията и на словото биде сгазена... Шайкаджийството доби гражданственость. Народната кесия биде разграбена, кражби и гешевти се извършиха въ името на народното и македонско дѣло.. Шашки се дрънкаха ужъ срѣщу турцитѣ, запаснитѣ не видѣха миръ отъ маневри, данъцитѣ увеличиха, а злинитѣ сѫщо се увеличиха...

Направиха „законъ за печата", за да не се разкриватъ хайдушкитѣ имъ дѣла... За да не лъсне подъ светло небе правдата... О, народна правдо, мѫченица си!... При все това, *безсмъртна си ти.* Ти си духътъ на истината, духътъ на свободата, духътъ на напрѣдъка, духътъ на н родния гений... който е нетлѣненъ като най-възвишената идея, безъ да умира нито отъ острието на щика, нито отъ влагата на зандана, нито отъ кладата на палача, нито отъ законитѣ на разбойника...

За тебе, о святице-правдо, за твоето тържество, за тържеството на народната справедливость ще работи нашиятъ вѣстникъ. Ще те потърсимъ ние, о, драга правдо, макаръ и съ факелъ въ рѫка, навсѣкѫдѣ! Ще надникнемъ въ дѣлата на законодателни и управителни фактори; ще те потърсимъ по митингитѣ въ ораторскитѣ рѣчи; ще понадзърнимъ, какъ твоятъ дѣвственъ ликъ се изнасилва въ общински и други канцларии; ще те подиримъ и въ твоето ужъ истинско мѣстожителство: въ училищата, въ настоятелствата и училищнитѣ инспекции; ще видемъ, какъ продали се на стамболовщината „просвѣтители" се подиграватъ съ тебе, мила правдо.... и какъ властораздавачни „бюро" те безчестятъ съ своитѣ мръсни записки и бюлетинки... *Всичко ще изнесяме за показъ и наука* прѣдъ обществото.

Всрѣдъ сгѫстилиятъ се политико-общественъ мракъ, отъ провинциалниятъ нашъ Плѣвенъ, ще пустнемъ ние искрица свѣтлина, за да освѣтимъ твоятъ ликъ, мѫченице-правдо... Ще отбулваме ние прѣдъ обществото юдинскитѣ фигури на твоитѣ палачи.

Ще извикваме ние трѣзвия, непо[illegible] цѣлокупния народъ на борба въ името на правдата. Който има очи и уши — да гледа и да чува, нека се съзнае, нека се пробуди; нека всѣки познае народнитѣ огнетители и да се нареди подъ знамето на съединенитѣ борци за сгромолясванието на стамболовщината — като режимъ, като начинъ на управление, и възтържествуването на гражданственостьта, на народовластието, на народната правда...

Черната реакция.

Ето вече четири години какъ въ нашата колкото хубава толкова и нещастна страна вирлува една отъ най-чернитѣ, най-прѣстѫпнитѣ, най-алчнитѣ, най-потисническитѣ реакции каквато свѣтътъ никога не е виждалъ и чувалъ. Родена въ прѣстѫпление, зачената въ прѣстѫпление, живяла въ прѣстѫпление, тя продължава да живѣе и ще свърши съ прѣстѫпление. Когато никой не очакваше, стамболовската реакция се яви и въпрѣки конституцията, въпрѣки законитѣ, въпрѣки моралътъ, въпрѣки народната воля, която ся бѣше осѫдила единъ пѫть и хфърлила въ тинята на забвението, тя се натрапи на земята ни съ насилие, беззаконие, измислюване лъжовни опасности. За да отвлече вниманието на народътъ съ цѣль да испълни своитѣ пъклени замисли — измукването на жизненитѣ народни соковетя, реакцията, съ бѣсни викове разгласина лѣво и на дѣсно, че отечеството е въ опасность, че Турция ще ни обяви война и че отечеството, което е взела въ монополъ, ще трѣбва да се спасява. И отечествоспасителитѣ се прогласаха за „неустрашими борци", запрѣтнваха рѫкави и рекоха: „дръжте сега да спасяваме отечеството. Армията е гола, гладна и безорѫжна; трѣбва да се облече, да се нахрани и да се въорѫжи.

Тѣбватъ пушки, топове, патрони, самари, палатки, цървули, лимонъ-тозу, дрехи и пр., а врагътъ е на границата и тъкми да я прѣкрачи. Скоро доставки!" Потѫпка се конституция, погазиха тръжни закони, ритна се закона за отчетностьта по бюджета; отпуснаха се милиони и се направиха за милиони порѫчки за патрони, пушки и топове за да биемъ врагътъ. А ето вече 4 години пушкитѣ и топоветѣ, съ които трѣбваше да биемъ врагътъ прѣди четире години, не сѫ още пристигнали, а вмѣсто патрони пристигнаха хеповитѣ кухи лешници! Задрънкаха и сабли, инсценираха се войнствени позировки, зафърчаха заплашителни и грамотевични ноти, разиграха се погранични военни маневри, подигна се адски шумъ и гръмъ и за да се заблуди още повече свѣтътъ извика се, ще освобождаваме вече Македония!

Надъ България пуснаха да витае страшния призракъ на войната съ сичкитѣ ѝ ужаси и послѣдствия създаде разгорещена атмосфера и невъобразима суматоха, черната реакция суспендира закона за чиновницитѣ, потѫпка изборнитѣ свободи на българскитѣ граждани и изкара една камара, покорна и послушна, подобна на себе си, първата работа на която бѣше да гласува прочутата Табурновска индулгенция, която „освобождаваше" упразницитѣ отъ сѣка гражданска и углавна отговорность за „отечествоспасителнитѣ" ѝ дѣла. — Това бѣше най-флагрантно потѫкване на конституцията, унищожаване министерската отговорность, едничката гаранция за добро управление.

Погазила законитѣ, реакцията почна свойта главна работа — истискване жизненитѣ сокове на народътъ, отупването на брашнения чувалъ. Порѫча безбройни военни доставки, и започна една трѣскава дѣйность, по сички линии, дѣйность безумна и разорителна за земята ни.

Милиони почнаха да се отпущатъ за сички тия работи. Но само съ отпущане на книга не става, а трѣбватъ пари. И почнаха заеми единъ отъ други по неизносно, по тежки, по съсипателни и непосилни. Но и тѣ не стигаха. Увеличиха се неимовѣрно данъцитѣ, въведоха се монополи на сольта, газьта, кибритя, цигаревитѣ книги, тютюня, акциза. Бюджета се удвои и започна да свършва съ голѣми дефицити. — Милиони безумно се пръскаха, и на дѣло нищо не излѣзе. И днеска за днеска народътъ пъшка подъ тежината на стотици милиони непосилни за него борчове. Четире години се минаха, а никой не ни обяви война, и никому такава не обявихме.

Стана ясно и за дѣцата, че реакцията бѣ обявила война на цѣлокупния български народъ и на българскитѣ милиони.

Реакцията не освободи Македония, а я погуби; тя не уреди България, а я разори, хфърли я въ анархията и я окова въ веригитѣ на икономическото робство.

А трѣскавата и разорителна строителна дѣйность на грамадниятѣ постройки, прѣдназначени за напрѣдъка, процъвтяването славата и величието на България се короняса съ още по-гран-

диозните постройки на безбройнитѣ кражби, извѣстни и неизвѣстни, по сички линии, по банки, по пощи, по телеграфи, по митници, по спестовни каси, съ прочутитѣ афери Шарлъ и Жанъ, съ безчетнитѣ комисиони и рушвети, съ фамознитѣ совати и пр.

На кждѣто и да се обърнете виждате произволи, беззакония, злодѣяния, кражби. Разврата, деморализацията, корупцията пуснаха дълбоки корени наврѣдъ. Реакцията достигна своя апогей.

И колкото общественото мнѣние я осждаше за нейния бѣсъ, тя казваше: „нѣть пари не давамъ за общественото мнѣние; така ми е кефъ, така управлявамъ; който ми мъти водата, ще му избия зжбитѣ; менъ леке ме не лови“.

Живота стана непоносимъ. Народътъ трепна, вирна глава и се обади. Неговия гласъ прогърмя по цѣла България. Реакцията побѣснѣ. Когато осъмнахме на другия день, картината бѣ ужасна! Най-вишия храмъ на науката — университета, бѣ разрушенъ до основитѣ. Професори и студенти най-брутално третирани. Сѣчь, арести, звѣрски хайки, казарменно заточение за най-добритѣ синове на Българая. Въ свещенната ограда на камарата се въведе тероръ. Отдавно потжканитѣ реално свободи на българскитѣ граждани бидоха и формално най-брутално згазени, удушени. Реакцията каза: смърть на свободата на словото, събранията, печата, здружаванията! Професионалнитѣ организации бидоха разрушени. Посѣяната анархия отъ реакцията бѣ пълна. Едно нейно умопобъркано чедо стана причина въ нашата земя, въ мирно врѣме, да се издигнатъ бесилки и да се учредятъ военно-полеви сждилища, и сички врагове на реакцията и вѣрни защитници на отечеството и свободата да се прогласятъ за анархисти.

Чашата на търпението прѣля и народътъ поведе борба, жестока и възвишена противъ обезумялата и освирѣпяла реакция.

Никакви тържества не я спрѣха и нѣма да я спратъ; тя кипи и се шири по сички кжтове на отечеството.

Реакцията е въ свойта агония. Съ послѣдното злодѣяние въ камарата, атентата върху народния прѣдставитель Найчо Цановъ, тя мисли да сплаши народътъ, за да прѣкрати борбата, но тя горчиво се лъже. Вулканътъ избухва и ще помете сичко.

Тозъ народъ, който мина прѣзъ огънь и мечъ, който отърси отъ себе си татарско иго, гръцко иго, турско иго, той има достатъчна енергия за да се отърси и отъ стамболовската реакция! Ние вѣрваме въ нашия народъ, ние вѣрваме въ народната побѣда надъ черната реакция!

Прочее, напрѣдъ!

† Константинъ Величковъ.

Завчера се е поминалъ неочаквано въ Гренобль (Франция) нашия виденъ поетъ, писатель и бившъ министръ Константинъ Величковъ. Константинъ Величковъ е роденъ въ гр. Т. Пазарджикъ прѣзъ 1856 год., училъ се е въ родното си мѣсто, слѣдвалъ е въ Цариградъ и въ Франция. Още отъ млади години се е прѣдалъ на общестеена дѣйность. Още като ученикъ е написалъ драмата „Светославъ и Невенка“. Учителствувалъ е въ родния си градъ. Като замесенъ въ въстанието прѣзъ 1876 год. билъ е аристуванъ отъ турскитѣ власти и откаранъ въ одринския затворъ, отъ дѣто билъ освободенъ отъ европейската комисия. Слѣдъ освобождението билъ избранъ депутатъ въ Румелия и прѣзъ 1884 билъ назначенъ директоръ на народната просвѣта въ румелийското правителство. Прѣзъ това врѣме е редактиралъ в. „Народенъ гласъ“ и е написалъ „Отечество“, „Жертви и отмъщение“, „Найда“, „Вичензо и Анджелина“.

Прѣзъ врѣме на прѣврата е билъ въ Буда Пеща, отъ дѣто отива въ Италия и слѣдва по живописството. Посѣтилъ е прочутитѣ галерии на искуството и ни е прѣдалъ впечатленията си въ извѣстнитѣ хубави „Писма отъ Римъ“.

Въ XIII н. събрание билъ избранъ депутатъ и като шефъ на съединистите влезна въ кабинета Стоиловъ-Радославовъ като м-ръ на общитѣ сгради, а после въ кабинета Стоиловъ бѣ м-ръ на просвѣтата.

Величковъ е редактиралъ и сътрудничилъ въ много списания: Деница, Мисъль, Лѣтописи и др. Направилъ е много прѣводи най-виднитѣ отъ които сж: Адъ отъ Данте и Мизантропъ отъ Молиера.

Величковъ живѣеше съ радоститѣ и скърбитѣ на България и като натура поетическа, чувствителна страдаше повече отколкото другитѣ за нещастията на отечеството. Позорното управление което върлува въ България разклати окончателно здравето му.

Ние нѣма никога да забравимъ болезнения трепетъ, безкрайната аксалтация и голѣмото отвръщение съ които той говореше противъ стамболовското правителство по университетския въпросъ въ славянска бесѣда. Извѣстна е сцѣната въ Народния театъръ при прѣдставлението на „Доходно мѣсто“ дѣто Величковъ, съ растърсена издъно душа, изяви погнусяването си отъ позорния режимъ.

Като не можа повече да гледа позорението на отечеството си, тъй си продаде имота и замина за Франция дѣто вѣрваше, че може да се успокои. Но уви!, сждбата рѣши иначе. Той угасна съ разбити мечти и бленове.

Съ неговата смърть България изгуби единъ виденъ поетъ, писатель и безкористенъ държавникъ.

Цѣла България оплаква скжпата и незаменима загуба.

Миръ на праха му и вечна слава на името му. С. П.

Емиграцията въ Америка.

Непосилнитѣ данъци, силно поскъпналия животъ, тежкитѣ условия за сжществуване, постоянното осиромашаване, разултатъ на прѣстжпното и разсипническо стамболовско управление, размърдаха нашата селска маса, извѣстна като неподвижна и нерѣшителна, и я накараха масово да напуща домашното си огнище и стихийно да отива прѣзъ гори и води въ Америка да дири срѣдства за прѣпитание. — Викокитѣ надници, отъ 3 долара нагорѣ, които плащатъ въ Америка на най-долнитѣ чернаработници, съблазниха нашитѣ селени и ги заставиха да продаватъ имотитѣ си, да ги залагатъ на разни агенти, да зематъ пари на заемъ съ голѣми лихви за да си набавятъ срѣдства за снабдяване съ билети и отпжтуване въ Америка, съ надежда въ нѣколко мѣсеца да искаратъ печалби, съ които да се отплатятъ на кредиторитѣ си и да поправятъ материалното си положение.

Споредъ свѣдѣнията, които имаме, около 100,000 българи сж емигрирали въ Америка.

Обаче надеждитѣ за бързи и голѣми печалби сж биле осуетени. — Въ Америка златото не тече по улицитѣ. Вѣрно е че въ Америка плащатъ по-голѣми надници отколкото въ Европа, но затова пъкъ изискватъ много по интензивенъ, усиленъ трудъ; и за да може работника да издържи тежката работа трѣбва да се храни по добрѣ, да живѣе по добрѣ. Въ такъвъ случай спестена печалба остава много малко и скоро се указва че българина, който е заелъ пари и си е заложилъ имотитѣ на разни агенти съ задължение да си уравни смѣткитѣ въ шесть мѣсеци, забърква концитѣ, не може да плати, изгубва си имота: отъ имотенъ става безимотенъ, и вмѣсто да се подигне, пропада безвъзвратно.

Положението па работницитѣ въ Америка, не само на българитѣ, но и на тѣзи отъ другитѣ нации, па и на туземскитѣ американски работници, сега се е ужасно влошило вслѣдствие върлующата тамъ остра парично-индустриялна криза. Многобройнитѣ и грандиозни прѣдприятия въ които сж се впуснали американцитѣ изискватъ много пари, а послѣднитѣ сж се указали недостатъчни на пияцата. Резултатъ отъ това е било фалирането на много банки и индустрии и изфърлянето на хиляди работници на улицата безъ работа, които скитатъ нагорѣ --- надолѣ безъ да има кой да имъ даде помощь, защото американцитѣ, хора на интереса, нѣматъ милость къмъ тѣзи клетници.

Ние много скърбимъ, че българитѣ въ Америка сж попаднали въ такова нещастно положение и желаемъ часъ по-скоро да излѣзатъ отъ него. Но за да не страдатъ и тѣзи, които иматъ намѣрение да отиватъ въ Америка, а още не сж отишли, ние ги съвѣтваме да не отиватъ сега до като трае кризата, а да почакатъ подобрение на работитѣ въ Америка и тогазъ, слѣдъ като изучатъ добрѣ условията на трудътъ тамъ, да отиватъ.

Длъжность е и на правителството да земи мѣрки за освѣтление на хората и за прѣслѣдване на агентитѣ-експлоататори, които подмамватъ селенитѣ, оскубватъ ги и ги пращатъ въ Америка.

Поучителенъ примѣръ за „американцитѣ“.

Извѣстно е, че маса агенти, като гарги на мърша, се нафърляха върху селянитѣ, почнаха да ги лъжатъ и мамятъ по най-безнравственъ начинъ да заминаватъ за Америка като ги оскубваха най безбожно. Падна ни на ржка слѣдующата телеграма, испратена отъ 22 клѣтници излъгани, оскубани и заведени отъ агентина въ Триестъ и оставени на произвола на сждбата.

телеграма

7/XI 1907 г. отъ Триестъ

До г. г. Иванъ Моновъ и Моно Ватовъ.

Въ Плѣвенъ.

Отъ с. Николаево двадесеть и двамина стоимъ въ Триестъ. Дюгеровъ (агентина) не внесалъ паритѣ. Парахода ни остави. Идете съ него въ София да уравнитѣ смѣтката; иначе ни връщатъ.

Ако ви лъже, питайте дружеството Атлантикъ за николаевцитѣ.

Тодоръ Ватовъ.

Отговорете.

Нека горната случка отвори очитѣ на „американцитѣ“ за да се пазятъ отъ недобросъвѣстнитѣ агенти.

Протестационно събрание въ Плѣвенъ.

На 21 Октомври т. г. Плѣвенъ, мислящия, интелигентния, патриотическия и доблестенъ Плѣвенъ изпълни своя най-високъ и благороденъ дългъ къмъ отечеството, застана стражъ на народната свобода, на народната конституция, на народнитѣ интереси и високо, енергично и безпощадно осжди и порица разорителитѣ на отечеството и похитителитѣ на народната свобода. Плѣвенъ, въ обятията на който се роди въ кръвь и огънь нашата скъпа свобода се показа достоенъ за всемирната си историческа слава, Плѣвенъ, въ недрата на който лежатъ свѣтитѣ кости на хиледи мжченици, жертви за народната свобода, Плѣвенъ, въ който величественно и гордо се издигатъ паметницитѣ на безсмртнитѣ борци противъ тиранията и робството, на борцитѣ за свободата на поробенитѣ, увѣнчава своето чело съ вѣнеца на борецъ за свободата. Плѣвенъ отфърли сѣкаква солидарность съ стамбуловската котерия.

Ние сваляме шапка и се покланяме прѣдъ Плѣвенъ.

Гражданитѣ, слѣдъ като изслушаха бляскавитѣ рѣчи на ораторитѣ: Сава Печеняковъ, П. Бурмовъ, Г. Стояновъ, Ил. Зарковъ, С. Костурковъ и К. Пастуховъ, които всестранно и обстоятелственно обрисуваха гибелната политика на стамбулиститѣ и катастрофнитѣ ѝ послѣдици за отечеството единодушно и съ акламации приеха слѣдната *резолюция*, на която тукъ прѣдаваме само послѣдната часть.

1. *Най-смѣло осждаме* цѣлата разсипническа и реакционна политика на правителството;

2. *Най-високо протестираме* срѣщу разтроителитѣ на учебното дѣло въ страната и срѣщу похитителитѣ на гражданско-политическитѣ ни права, освѣтени отъ нашата конституция;

3 *Изявяваме нашето накипѣло възмущение*, за гдѣто се трѣпятъ българскигѣ граждани отъ орждията на прѣстжпно упражняваната власть;

4. *Искаме* часъ по-скоро да се тури редъ въ нашето многострадално отечесво като се зачете единодушния народенъ гласъ, който на дължъ и на ширъ ехти по цѣла България:

Долу разсипническото и реакционно правителство!

Долу прѣстжпната стамболовщина!

Подъ сждъ крадцитѣ на народнитѣ блага и злоупотрѣбителитѣ на законнитѣ граждански права и свободи!

Бюрото.

Салона бе пъленъ съ най-отбрани граждани. Никакви инциденти не се случиха. Мѣркитѣ на властьта да се не отпуща салона за събранието и поставенитѣ стражари съ пушки на вратата на салона не уплашиха гражданитѣ да посѣтятъ събранието, а възбудиха само смѣхъ и негодуване.

Сръбско-Българската война.

Датитѣ 6, 7 и 8 ноември сж славни и исторически въ най-новата българска история. Слѣдъ петвѣковно тегло подъ турцитѣ, българитѣ бѣха освободени отъ братския руски народъ и на 19 февруари 1879 година въ Санъ-Стефано бѣ прокламирана велика България. Европейскитѣ сили завидѣха на велика България и на Берлинския конгресъ я распокъсаха на три части: Севѣрна България, Источна Румелия и Македония, Българитѣ неможаха да гледатъ отечеството си разпокъсано и на 6 септември 1885 г. прогласиха съединението на Севѣрна България и Источна Румелия на чело на което се постави първия български князъ Александръ Батембергъ. Разярени отъ това, нашитѣ заклети врагове, подбутнаха сърбитѣ, които ни отвориха война за да осуетятъ великото и патриотично дѣло — съединението.

Сички помислиха, че българитѣ, робували толкова врѣме сж изгубили сѣкакви воински добродѣтели, ще бждатъ смазани отъ стогодишното кралство Сърбия. Обаче останаха горчиво излъгани. Сички българи трепнаха и като единъ човѣкъ се отправиха противъ врагътъ. Нашата млада армия, при сичкитѣ ѝ неугоди, извърши чудеса отъ храбрость; прѣзъ горнитѣ дати разби сръбската армия при Драгоманъ, Сливница, Цари-

бродъ, триумфално мина сръбската граница, зема Пиротъ и тръгна къмъ Бѣлградъ, но биде спрѣна.

Съединението, запечатано съ кръвьта на народа, бѣ осигурено. Българитѣ доказаха на цѣлъ свѣтъ, на когото справедливо заслужиха удивлението, че сж тъй добри и храбри войници, както сж биле при Крума, Бориса, Симеона, Асеня и че сж узрѣли за самостоятеленъ политически и културенъ животъ. Българитѣ трѣбва да се гордѣятъ съ великия подвигъ който извършиха.

Въ тия паметни дни ние си спомняме за сички живи и умрѣли борци за отечеството, покланяме се прѣдъ славното имъ дѣло и имъ желаемъ вѣчна слава.

Приносъ къмъ „величието на фазата“.

Прѣди нѣколко дни отъ окржжното управление е изпратено окржжно до околийскитѣ началници въ Плѣвенский окржгъ, за да се разпоредятъ и заставятъ селскитѣ кметове да доносничатъ на училищната инспекция за учителитѣ, които ходятъ въ празднични дни въ града безъ специално разрѣшение

Его и самото окржжно:

Плѣвенско Окр. Управление
№ 9769
Октомврий 1907 г.
гр. Плѣвенъ.

Прѣписъ.

До Г. Г. Околийскитѣ началници въ Плѣвенското Окржжие-

Господинъ Плѣвенския Окр. училищ. Инспекторъ е издалъ окржжно № 9551 отъ 17 септември т. г. до г. г, главнитѣ учители въ Плѣв. учеб. окржгъ и до г. г. прѣдседателитѣ на училищн. настоятелства, споредъ което никой учитель не може да напустне мѣстоучителствуването си въ празднични дни или прѣзъ коледната ваканция, освѣнъ при случай отъ належаща нужда и то съ разрѣшенъ отпускъ.

При все това отъ инспекцията е забѣлѣзано, че нѣкои учители напущатъ мѣстоучителствуването си безъ всѣкакво разрѣшение и дохождали въ града, а прѣдседателитѣ на учил. настоятелства не съобщавали на инспекцията.

По този поводъ и вслѣдствие писмото № 10499 отъ Г-нъ Окр. учил. Инспекторъ покавамъ, Ви Г-нъ Началникъ, да прѣдложите на всички селски кметове, като прѣдседатели на учил. н-ства да слѣдятъ за точното изпълнение на окржжното № 9551, и ако забѣлѣжатъ, че нѣкои учители се отклоняватъ безъ разрѣшение да донесятъ веднага въ Окржжната Инспекция:

(Под.) за Окр. Управ: Ив. Генчевъ
Секретарь: Бърняковъ

Вѣрно. При Плѣв. Окол. управление, Секретарь: Л. Додевъ

Настоящето въ прѣписъ се изпраща до г. г. сел. общ. кметове въ околията да изпълнятъ въ точъ настоящето и ако забѣлѣжатъ, че нѣкои учители се отклонятъ безъ разрѣшение да ми донесятъ.

№ 11,711 — гр. Плѣвенъ, 25/X 907 г.
(под.) Окол. началникъ: М. Тепавичаровъ
Секретарь: Л. Додевъ

Както виждатъ читателитѣ ни окр. инспекторъ Кертевъ, чувствайки безсилието на фамозното свое окржжно, за да го не види неизпълнявано отъ учителитѣ и училищнитѣ настоятелства е прибѣгналъ до помощьта на административнитѣ власти.

При това, нека се забѣлѣжи, че горньото окржжно е подписано отъ замѣстника на окр. управитель. Това иде да каже, че по гонидбата на учителството той — г-нъ Ив. Генчевъ — е ималъ „завидна“ роль.

Терора въ камарата.

Стамболовщината отдавна се е озвѣрила, но сега звѣрщината ѝ достигна крайния си прѣдѣлъ. Завчера на 30 октомври въ камарата се повтори пакъ дивашката вандалщина, която се случи тая зима, противъ народния трибунъ Найчо Цановъ, видински народенъ прѣдставитель. Когато Н. Цановъ е излагалъ злодѣянията на стамболовщината противъ народътъ, и когато е казвалъ бодливитѣ истини въ очитѣ на самитѣ имъ автори, стамболовского болшинство е побѣсняло и прочутитѣ по подвизитѣ си Ионовци, Ачковци, Каракочлвци, Павелъ Генадиевци и др. сж се спуснали и по единъ най-бруталенъ и дивашки начинъ сж го снели отъ трубуната съ юмруци, псувни и ругателства. Благодарение славната и храбра защита на опозиционнитѣ депутати. Найчо е билъ спасенъ отъ раскъсване. Болшинството, вмѣсто да се засрами отъ тая дивщина я удобрило. Но българското гражданство което е било въ галериитѣ силно е протестирало противъ тоя ливашки актъ. Опозиционната група чрѣзъ г. Пешева, е порицала тая бругалность

Стамболовския циниченъ произволъ потъпка и неприкосновеностьта на депутатитѣ.

По този случай е подадена отъ тукъ слѣдующата телеграма.

Плѣвенъ. 2 Ноемврий. Многоуважаемий господинъ Найчо Цановъ. Вамъ неустрашимия и безкористенъ борецъ за триумфа на свободата и демокрацията въ България, изпращаме нашия сърдеченъ привѣтъ и изказваме безпрѣдѣлената си адмирация. Всичкото ни прѣзрение и жестоко порицание къмъ позорната, мръсната, ниската стомбуловщина въ всичкитѣ ѝ проявления. Съ сърдеченъ привѣтъ: С. Печеняковъ, Д. Караивановъ, Илия Поповъ, Т. Кярабелевъ, Н. Бобевъ, Мл. Найденовъ. П. Н. Поповъ, Ив. Кацамунски, Г. П. Койчевъ.

Руската дума.

Слѣдъ страшната и кървава велика руска революция прѣзъ 1905 г. братския намъ руски народъ наложи на царя да отстжпи прѣдъ воляга му и да се съгласи народа да избира прѣдставителство, *Дума*, която да ржководи сждбитѣ му. Два пжти ставаха избори, двѣ думи се избираха, на понеже не бѣха угодни за руския монархизъмъ, защото бѣха Думи народни, бѣха разтурени. Монархизъма окастри най-реакционно изборното право на рускитѣ граждани, употрѣби най-отвратителни насилия, беззакония, фалшификации; военнополевитѣ сждилища функционираха непрѣстанно, маса най-добри руски синове увиснаха по бѣсилкитѣ или изгниха по затворитѣ и чрѣзъ нечуванъ тероръ се искара третя дума, която съвсемъ не прѣдставлява волята на народа. Отъ сичко изглежда че тя ще прилича на стамболовска Дума готова да удобрява сичко което ѝ се прѣдложи за притѣсняване народа, а не за облекчение на участьта му.

Уви! Явно е че братския руски народъ трѣбва да даде още много скъпи жертви до като въ земята му изгрѣе зарята на истинската свобода.

ХРОНИКА.

Къмъ дописницитѣ ни. Умоляваме нашитѣ приятели въ околийскитѣ градове и селата на Плѣвенски окржгъ да ни обаждатъ по-важнитѣ случки, които се случватъ у тѣхъ, за да може вѣстникътъ да отразява, като огледало, живота на цѣлия окржгъ.

Сгодени. Приятно ни е да съобщимъ, че съгражданитѣ ни г-ца Хорачекъ и г-нъ Д-ръАл. Смоляновъ сж сгодени. Нашитѣ къмъ тѣхъ благопожелания.

Новъ болниченъ лѣкарь. На мѣстото на прѣместения въ гр. Сливенъ болниченъ лѣкарь-хирургъ г. Поповъ е пристигналъ отъ София лѣкаря г. Николиевъ.

Прѣмѣстенъ сждия. Тукашния II Мирови Сждия Дудевъ е прѣмѣстенъ въ гр. Ломъ, а на негово мѣсто иде тамошния сждия Гаврилъ Гачевъ. Г-нъ Дудевъ остава добри помени въ градътъ ни.

Плѣвенския театъръ. Бивши членове отъ трупата на извѣстния артистъ Матей Икономовъ и любители сж образували една малка трупа наречена „Плѣвенски театъръ“. До сега трупата е прѣдставила въ салона на др. „Съгласие“ пиеситѣ: Люлка, Доходно мѣсто, Младоженци и № 13. Ние посѣтихме сичкитѣ прѣдставления и останахме твърдѣ доволни. Играчитѣ играятъ сносно. Г-да Касабовъ, Кашъровъ, Габровски и г-ца Касабова изпълняватъ ролитѣ си твърдѣ вѣщо и задоволително. Но, не безъ съжаление, констатирахме че плѣвенската публика не насърдчава съ присжтствието си младитѣ дилетанти, които сж прѣдприели едно симпатично и благородно дѣло. Но тѣ, макаръ и публиката да ги прѣнебрѣгва, не губятъ куражъ и надежда и смѣло продължаватъ дѣлото си. — Ние се възхищаваме отъ поведѣнието имъ, исказваме имъ нашитѣ насърдчения и вѣрваме, че плѣвенци ще надвиятъ на скептицизъма си и ще подкрѣпятъ младитѣ артисти.

Защото сж млади и неизвѣстни не трѣбва да се отнасяме къмъ тѣхъ съ прѣвзетото мнѣние, че незаслужава да посѣщаваме играта имъ. Прѣди да ги критикуваме, нека ги посѣтимъ, нека ги наблюдаваме и тогасъ да ги цѣнимъ. Нека не се забравя, че и най-великитѣ и прочути артисти сж биле млади и неизвѣстни, но впослѣдствие сж блѣсвали.

„Бѣлѣжитата“ стамболовистка креатюра *М. Тепавичаровъ*, околийски началникъ въ околията ни е вече прѣмѣстенъ за такъвъ въ гр. Царибродъ. На негово мѣсто иде ловчанскиятъ окол. началникъ Г. Дончевъ. За всѣки случай трѣбва да се отбѣлѣжи, че той -- Тепавичаровъ не оправда надеждитѣ на мѣстната стамболовщина — не направи прѣобразованието, което се очакваше за морализирането и дисциплинирането на опозицията.

Вчера се разнесе слухъ, че Тепавичаровъ не можалъ да стигне, при все че замина между два дни, въ Царибродъ, изпрѣварило го уволнение.

Една нужда, която се чувствува и то много силно, е нуждата отъ градски каруцари, които да събиратъ смѣтьта изъ домоветѣ. Сегашнитѣ 8 каруци не смогватъ само да обератъ смѣтьта изъ улицитѣ на града. А тѣ сж сжщо, които носятъ сѣки день пѣсъкъ, камъни и др. за обществениитѣ постройки, тѣ сж, които метатъ площадитѣ; тѣ сж, най-сетнѣ, и частнитѣ слуги на голѣмцитѣ въ общината.

За да изхвърлятъ смѣтьта изъ домоветѣ си, гражданитѣ плащатъ махленски по 30 — 40 стот. за общи частни кола.

Нима не имъ стигатъ разнитѣ общински берии, като градско право и др., та да плащатъ и допълнителенъ данъкъ за смѣтьта на разни частни боклукчии?“

Нека общинскитѣ ни голѣмци не мислятъ, че за тия работи не имъ се държи смѣтка и че гражданитѣ не знаятъ защо нѣма достатъчно каруци за боклукъ.

Углавното дѣло противъ Гани Христовъ и др. отъ с. Бацова Махла, никополска околия, за фабрикуване на фалшиви монети, съ прочутата машина, бѣ насрочено за разглеждане въ тукашния окр. сждъ на 6 того, но по неявка на главния обвиняемъ Гани Христовъ бѣ отложено.

Ревизията, която финансовиятъ инспесторъ Кършовски произвеждаше въ мѣстната дѣвическа прогимназия била ве-

ПРОСЕКИНЯ.

(Очеркъ),

отъ *Олга Кобилянска.*

Прѣведе: **Калоянъ.**

Топло юлско утро.

Прозорецътъ на моята разкошно наредена стая широко отворенъ. Азъ сѣдѣхъ прѣдъ него до писмената си маса.

Единъ отъ най-красивитѣ най-дивнитѣ карпатени видове се разстилаше прѣдъ моятъ прозорецъ. Грамадната, прилична на пирамида, гжсто покрита съ дървета планина, се възвисяваше къмъ небето. Наредъ съ нея е тъмния, стръменъ долъ и огромнитѣ, съ прѣчудливи форми, скали.

Освѣнъ туй, слушаше се непрѣкъснатиятъ шумъ на горскитѣ дървета, който напомня шумътъ на морето, и всичко наоколо бѣше залѣно съ слънчева свѣтлина.

Навредъ слънч ва свѣтлина.

Никога зелениината на гората не ми се прѣдставляваше тъй жива; прозрачното, безъ облаче дори, небе никога не ми се прѣдставляваше тъй синьо, нѣжно.

Азъ съвършено потънахъ въ тази гледка.

Потънахъ!

Това е твърдѣ малко казано.

Азъ чувствувахъ тази вълшебна красота на природата въ всѣки свой нервъ; поглъщахъ я съ очи; опивахъ се отъ нея, а, освѣнъ това, и знаяхъ, че силитѣ които изпълнѣха моята душа пробудиха въ менъ нея, израстнала срѣдъ тѣхъ, едната само нея..

Щастливъ е този, който я разбира!

Менъ ме обвладѣ непрѣодолимото желание да запиша една мисъль, надъ която азъ вече отдавна мислихъ

Като откопчихъ почти насила погледътъ си отъ чудесната гледка, азъ захванахъ да докарвамъ въ порядъкъ своитѣ мисли.

Тѣ се подчиняватъ; тѣ се и противятъ; разсѣйватъ се, като прахъ; тѣ се смѣятъ надъ менъ!

Азъ не мога!

Не далечъ отъ дома — може би на сто крачки — сѣди отъ сами зори нѣкаква си просѣкиня и моли отъ проходящитѣ за милостиня... Тя не хленче, както това правятъ хората отъ нейната професия, съ свойствениягъ натѣхъ само начинъ. Тя и не пѣе. У нея нѣма дори и този просѣшки тонъ, къмъ който ние тъй сме привикнали у тѣзи създания и който ни дѣйствува неприятно само до тогазъ, докогато тия хора сж прѣдъ нашитѣ очи.

Не! У нея и това нѣма. Тя пѣе. И всѣки пжть съ единъ и сжщъ тонъ, отъ високитѣ ноти къмъ низкитѣ. По срѣдата съ едва забѣлѣзано измѣнение, а слѣдъ туй, пакъ: „Смилѣте се надъ нещастната — вие ще бждете възнаградени!“

Съ ожесточение тя нападна менъ; впи се въ мене; азъ нервно, дори съ нѣкакво, пълно съ бѣснота, наслаждение, жадно се вслушвахъ въ този вой: „Славно, славно!“ — си шепнѣхъ азъ съ злобенъ сарказмъ и, до нѣмай-кждѣ бѣсенъ, хвърлихъ перото врътъ масата.

Може би, макаръ сега, най-сетнѣ, ще прѣстане!

Прислушвамъ се, затайвамъ дъхътъ си минута, двѣ, три... И изведнажъ: „Смилете се надъ нещастната — вие ще бждете възнаградени!“ Това можа най-сетнѣ да доведе до полуда.

Хвърлихъ се къмъ прозореца, за да я видя. Като че ли нѣщо ме тласка — погледни на нея! Тя е тукъ!

Седи до моста, който води къмъ пазарьтъ, и пѣе Не, нека си мислятъ, както щатъ, но това е истинско благодѣяние, че просията е забранена. Въ малкитѣ градове още сжществува това божие наказание, да има нѣкаква си помощь. Обаче, азъ ще турна на сичко туй точка. Ще ѝ хвърля пари, за да млъкне, или, за да се махне отъ тука, или, за да... или, за да... ахъ! за да онѣмѣе!...

„Смилете се надъ нещастната — вие ще бждете възнаградени!...“

Въ менъ нѣщо закипѣ и азъ зловѣщо се усмихнахъ. Сграбчихъ шапката си; летя къмъ нея.

Тя седи, повърната въ профилъ къмъ тази страна отъ която азъ отивахъ къмъ нея.

Когато дочу моитѣ стжпки, тя замълча. Цѣлата и тънка сгърбена фигура съ глава наведена надъ гърдитѣ, съ протегната ржка, взима изеднижъ нѣкакъвъ напреженъ характеръ. Азъ забавямъ стжпкитѣ си; искамъ да я разгледамъ. Жълтиятъ, като восъкъ сухъ, но младъ още, необикновено правиленъ, профилъ се навежда надъ гърдитѣ. Горнята часть на лицето още не се вижда ясно; на долнята — се отпечатало дълбоко отдавна изстинало сградание.

Ето, тя повдига глава (менъ ми се струва извънредно високо) и азъ виждамъ: тя е слѣпа, съвсѣмъ слѣпа. Дълги черни тантелени рѣсници закриватъ нейпитѣ очи...

Съ страхъ, съ нѣкаква внезапна оплаха азъ гледахъ на нея; послѣ бързо сложихъ пари въ малката ѝ, загорѣла отъ слънцето ржка; нейнитѣ безкръвни меланхолични устни се изкривиха въ нѣщо, прилично на усмивка:

— Бждѣте благословени господине. Нека пжтьтъ ви бжде благословенъ хиляди пжти! Отъ самото изгрѣване на слънцето, което азъ не виждамъ, и не ще видя вече никога, сѣдя азъ тукъ и вие сте първия, който се смили надъ мене. Бждѣте благословени!

Неприятно чувство обхвана моята душа...

че привършена. Тая ревизия стана вслѣдствие прѣмѣстването на директора на тая гимназия и забавянето, по-добрѣ отбѣгването му, да прѣдаде на замѣстника си касата на училището.

Какъвъ е билъ резултата отъ тая ревизия положително не се знае. Обаче отъ приближени на Велчева хора е пръснатъ слухъ, че е имало липса на суми, но биле въ послѣдствие, въ края на ревизията намѣстени. Ако това е така, явно става вече защо се протакаше тая ревизия почти цѣль мѣсецъ. Но ний се съмняваме въ вѣрностьта на слуха и като изучимъ подпълно работата ще се повърнемъ на нова смѣтка.

Банята въ градътъ ни заслужава внимание по своята архитектурность въ всѣко отношение. Тя е вечо на привършване, почнато е боядисването ѝ и по всѣка вѣроятность слѣдъ нова година ще почне да работи. Грижитѣ на г-нъ кмета за привършването на работитѣ по нея вече намаляватъ, тъй като наченато отъ него дѣло скоро ще почне да служи за подържане чистоплътностьта на гражданитѣ. Дали, за награда на кмета, ще бѫде признателенъ нѣкой - незнаемъ, но за това ще оставимъ да говори бѫдащето.

Търгътъ за отдаване на прѣдприемачъ инсталацията за електрическото освѣтление на градътъ ни не се състоя първиятъ пѫть. Втория пѫть търга за това ще стане на 12 того.

Министерството на вѫтрѣшнитѣ работи е разпоредило щото за въ бѫдаще да не се издаватъ задгранични пасапорти на ония, които напускатъ България, и отиватъ да прѣдлагатъ труда си вънъ отъ нея.

Види се, тая мѣрка да е вземена за да се прѣкрати емигрирането за Америка.

Танцувална вечеринка. На 10 того, сѫбота, вечерьта, д-во „Съгласие“ урежда въ салона си танцовална вечеринка въ полза на касата си.

Вѣрваме, че любителитѣ на вечеринкитѣ ще посетятъ вечеринката.

Университета. Галеното дѣте на България, славата ѝ, гордостьта ѝ, най висшия храмъ на науката, лежи мъртавъ на земята, убитъ въ единъ моментъ на на лудешко умопомрачение и бясна ярость отъ прочутитѣ „неустрашими отечестворазорители.“ Старитѣ професери и студенти се скитатъ не мили не драги по чужбина. ---- Но, университетъ се отвори! ---- ще кажите Вий. Нали имаме нови професори, нови студенти! -- Не, отговряме ние, това което се нарича университетъ, не е университетъ, това е карикатура — университетъ.

Нѣма ни помѣнъ отъ стария университетъ. Тия, които създадоха новия законъ за университета, който имъ развързва ръцетѣ да докаратъ професори и отъ чужбина, го потъпкаха най брутално. - Почти сички новоназначени „професори“ не отговарятъ на ценза изискванъ отъ закона. А за студентитѣ нѣма какво да кажемъ. Тѣ сѫ повечето чиновници, станали студенти по неволя! Аудиториитѣ сѫ толкова прѣпълнени, че нѣкои „професори“ четатъ лекции на празни чинове.

Уви! България трѣбваше да доживѣе и този позоръ!. . . .

Дебатитѣ по отговора на тронното слово въ камарата продължаватъ. Слѣдъ речитѣ на г. г. Н. Цановъ, Т. Влайковъ, Г. Пасаровъ и С. Бобчевъ, сѫ почнали да говорятъ депутатитѣ отъ стамбуловската партия. До сега сѫ говорили: Момчиновъ, Кознички, Д-ръ Стайковъ.

Споредъ тяхъ тронното слово отразява истинското положение на работитѣ въ страната, за това и отговора на сѫщото трѣбва да го подчертае. „Вѣрно“, „повече отъ вѣрно“ е, споредъ тѣхъ, че въ страната царувало „редъ“ и „спокойствие“, че „благосъстоянието на народа се увеличавало“, че „нѣмало неурожай и гладъ“ и че сичко вървѣло по медъ и масло.

Ако е вѣрно, че конституцията не е потъпкана, че страната не се управлява по кефъ съ исключителни реакционни закони, че университета не е катурнатъ, че нѣма военнополеви сѫдилища и бѣсилки въ мирно врѣме, че народътъ не е съкрушенъ отъ тежки данъци, че тая година сушата не изпогори реколтата на земледѣлцитѣ, че хамбаритѣ имъ не сѫ празни, че добитъка имъ не мре, че на професори, учители и на цѣлата честна патриотична интелигенция не е обявена неизмѣрима изтрѣбителна война, че бѫлгаритѣ не отъ нужда и сиромашия бѣгатъ по Америка за да диратъ прѣхрана, че страната безумно се тласка къмъ пропасть, че народния не протесть изказанъ въ толкова митинги, се зачита, бихме съгласни съ стамбулиститѣ, че въ страната царува „редъ“ и „спокойствие“ и че „благосъстоянието на народа се увеличава“, но който не гледа прѣзъ стамбуловски очила на работитѣ знае каква анархия и мизерия царува въ страната, резултатъ отъ стамболовската управия.

Прави впечатление, че шефоветѣ на опозиционнитѣ партии не сѫ взели думата въ дебатитѣ.

Инспекторъ Мутавчиевъ. Голѣмо нещастие бѣше постигнало учителитѣ и уцебното дѣло въ Плѣвенска учебна околия прѣзъ врѣмето на Мутавчиевото инспекторствуване. Спомнятъ си г-да учителитѣ, какъ той дѣлеше учителитѣ на приятни и неприятни, какъ непробираше срѣдствата за да си отмъсти на неприятнитѣ нему учители, като използува всичко, което му даваше властьта, сѫщо си спомнятъ колко училища останаха и безъ най-необходимитѣ учебни помагала, макаръ че за тази цѣль общинитѣ по два пѫти си бѣха внесли припадающитѣ имъ се суми въ инспекцията и пр.

Спомнятъ си и мълвата, която се носи между гражданитѣ за безслѣдното изъезване на тѣзи суми.

Сега сѫщото нещастие постигна и Никополската учебна околия. Този негодяй, изпратенъ само да тормози учебното дѣло въ горѣпоменатата околия е почналъ своята инспекторска дѣйность съ прѣдизвикателства и отмъщение на омразнитѣ отъ по-рано нему учители. Има случаи, кѫдѣто този г-нъ, възползуванъ отъ добрия гостоприемъ и сладкитѣ приказки въ нѣкое село, отива въ $4^1/_2$ часа вечерьта да ревизира друго нѣкое близко село и като не заварва тамъ никакви учители въ училищата почва да пуща най-долни закани по тѣхенъ адресъ и да оставя на главнитѣ учители най-раздразнителни записки, съ цѣль да ги прѣдизвика къмъ саморазправа и послѣ възползуванъ отъ това, да имъ намалява повѣдениете „за буйство и публични обиди на училищния инспекторъ“.

Подробно за дѣлата на г-нъ Мутафчиевъ ще се повърнемъ повторно, а сега съобщаваме мимоходомъ, само да подканимъ г-да учителитѣ да държатъ точна смѣтка за дѣлата на този негодяй въ учебното дѣло и ги съобщаватъ въ редакцията ни за публикация. Чрѣзъ това ще се спомогне за по-скорошното прѣчистване учебното дѣло отъ подобни личности. Нека му дадемъ да разбере, че учителството никому никога не е оставало длъжно и нему нѣма да остане длъжно.

Любитеискиятъ оркестъръ въ града ни подъ управата на г. П. Караджиевъ е почналъ вече занятията си. Сѫщото нѣшо ще стори прѣзъ идущата седмица и любителския хоръ, който обѣщава да има повече членове отколкото миналата година.

Нашитѣ благопожелания за добри успѣхи.

Стамболовистка практика. Замолени сме да запитаме г-нъ Плѣвенския окрѫженъ управитель, може ли да се изпълняватъ отъ лицето Мичо Г. Ценовъ слѣдующитѣ длъжности: 1. кръчмарь, 2. общински съвѣтникъ, 3. общински писарь, 4. църковенъ настоятель и 5. прѣзъ миналиятъ мѣсецъ общински кметъ, какъвто е случая въ с. Опанецъ, Плѣвенско.

Ако закона позволява подобно нѣщо и е въ интересъ на общината, то защо се не прѣпорѫча това нововъведение и на другитѣ общини изъ Плѣвенското окрѫжие.

Нима има прѣстѫпления „неизбѣжната фаза?“.

ОБЯВЛЕНИЯ.

Печатница „Надежда“ извѣстява че е почнала да изработва всички дѣловодни и счетоводни книжа, нуждни за селскитѣ общини. Ще бѫдатъ готови къмъ края на този мѣсецъ.

Книгоиздателство
„БУРЕВѢСТНИКЪ“
ПЛѢВЕНЪ.

ИЗЛѢЗОХА ОТЪ ПЕЧАТЪ:

1. *Фридрихъ Ницче*, като художникъ и мислитель отъ проф. *Алоизъ Рилъ*. --- цѣна 1·20 лв.
2. *Изкуството и революцията* отъ *Рихардъ Вагнеръ* --- цѣна 40 ст.
3. *Произходъ на морала* отъ *К. Кауцки* --- цѣна 40 ст.
4. *Фридрихъ Шилеръ* отъ *К. Кауцки* и *Фр. Мерингъ* --- цѣна 50 ст.

ПОДЪ ПЕЧАТЪ:

1. *Изкуството въ буржуазното общество* подъ редк. на *В. Фриче* и *Я. Хлѣбаровъ*.
2. *Леонидъ Андреевъ* отъ *В. Лъововъ-Богачевски*.
3. *Изкуството и социялистическия строй* отъ *Е. В. Аничковъ*.
4. *Златното руно*, драма въ 3 дѣйствия отъ *Ст. Пшибишевски*.

Продаватъ се въ всички книжарници.

ГОРНО-БАНСКА МИНЕРАЛНА ВОДА

Направенитѣ опити въ нѣкой отъ клиникитѣ въ София, както и отъ нѣкой отъ по виднитѣ лѣкари въ сѫщий градъ, съ лѣчението (чрѣзъ пиение) на **Горно-Банската минерална вода,** дохождатъ до заключение, че тази вода се указва доста лечебна, както за пищеварителнитѣ органи, тъй и за бъбрешнитѣ заболѣвания, а най вече за прѣдпазвание и лѣчение на пикочния камакъ.

По изказаното желание на нѣкои граждани (една значителна часть отъ по интелегентната маса) се потрудихме да доставимъ и за нашия градъ отъ тази **чудесно-лечебна-минерална вода,** която ежедневно ни пристига и продаваме въ собствения си магазинъ **„ЦАРИГРАДЪ“** на **улица Александровска** срѣщу хотелъ **„Балканъ“**.

Продажбата става на едро и дрѣбно. *Тъзи отъ Г. г. клиентитѣ ни, които взематъ на единъ пѫть 10 и повече литри ще плащатъ литъра по 10 ст.; а тъзи, които взематъ по малко отъ 5 до 1 литръ ще плащатъ по 15 ст. литра, а въ самия ни поналъ се продава чаша 5 ст.*

Съ почитание:

5—5 **Ю. КОЧЕВЪ & С-ИЕ.**

АСИКУРАЦИОНИ ДЖЕНЕРАЛИ
(ASSICURAZIONI GENERALI)
ВЪ ТРИЕСТЪ
Имп-Крал. Привилегировано Общо Застрахователно Дружество основано въ 1831 год.

Извлѣчение отъ биланца за 1906 год.

(седемдесеть и пета година.)

Гарантни фондове на 31 демемврий 1906 год.
292.9 МИЛИОНА КОРОНИ.

Платени на застрахованитѣ отъ основанието:
761.5 МИЛИОНА КОРОНИ.

Премии по клонъ ПОЖАРЪ за събирание въ настѫпающитѣ години	Корони	103. 743.787·95
Подадени прѣдложения по клонъ ЖИВОТЪ прѣзъ 1906 год.	„	165. 571.282·60
Издадени полици по клонъ ЖИВОТЪ прѣзъ 1906 г.	„	140. 269.262·35
Осигурени капитали по клонъ ЖИВОТЪ въ сила на 31 декември 1906 год.	„	849, 570.242·52

Главно Прѣдставителство за България:
Българската Генерална Банка въ София.
АГЕНТЪ АКВИЗИТОРЪ ЗА ПЛѢВЕНСКО: **МЛ. НАЙДЕНОВЪ.**

Печатница „Надежда“ Плѣвенъ.